

а по-скоро отъ непълното и неумѣстно съкращение“. И още: „Ако бѣхме писали Богу, достатъчно би било да кажемъ: Боже ние страдаме, спаси ни! Обаче ние се обръщаме къмъ лица, които едва-що встѣпватъ въ сношение съ насъ и иматъ за насъ извратено понятие. Тѣ днесъ решаватъ сѣдбинитѣ на разнитѣ народности споредъ правото или кривото мнение, което сж си съставили за тѣхъ“. Навѣрно тукъ се лучи единиятъ отъ адреситѣ, и то вториятъ, по-обстоенъ и богатъ съ исторически справки.

Въ „меморандума“ до руския дипломатъ (въ Букурещъ?) Селимински говори за варварското притѣснение надъ православитѣ въ Турция, което ги принуждавало да се турчатъ или изселватъ, и за изкористването на православитѣ българи отъ нѣкои чужди велики сили, особено Англия и Австрия, които ги правѣли свои поданици. И дошлитѣ въ Влашко и Молдова българи желаятъ да ставатъ руски поданици, но Русия ги отхвърля. Затова тѣ правятъ опити да си спечелятъ английско или австрийско покровителство. Нѣкои политически емигранти отъ Западъ, забѣгнали въ Турция (поляцитѣ?), ставатъ агенти на западнитѣ сили и проповѣдватъ отъ 1848 год. насамъ нови политически идеи у насъ, опасни за българския напредѣкъ. Гръцкитѣ владици сжщо помагатъ на тази опасна пропагандна. Турското правителство пъкъ подклажда разногласието между българитѣ, за да ги направи, като евреитѣ, *rap-dera di ogni vento*. „Религията боледува, езикътъ се пренебрегва, народността само на дума сжществува.“ Агентитѣ на католицизма действуватъ пѣргаво, за да убедятъ българския народъ, че той е религиозно по-близу до Римъ, че догмитѣ му не се съгласяватъ съ тия на руската черква, че той нѣма нищо общо съ Русия. Така раздрусана отъ гибелни идеи, България е готова „да се хвърли въ обятията на онази велика сила, която би ѝ подала спасителна ржка.“ И обръщайки се съ назидателенъ тонъ къмъ рускитѣ мѣродавни кржгове, Селимински заключава: „Време е вече Русия, като велика европейска сила и като единоплеменна, единоезична и единовѣрна съ България, да се залови сериозно съ тоя въпросъ. Неприлично и непростимо е, следъ петвѣковно робство, България да търпи още безброй бедствия, като храни само надежда, че ще бжде спасена отъ рускитѣ императори и отъ добритѣ руси,